

[Svend Andersen]

Jeg vil også opfordre regeringspartierne til endnu en gang at tænke situationen igennem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 23 stemte for, 100 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 58 stemte for, 65 imod.

Ændringsforslag nr. 3
vedtoges uden afstemning.

§ 1, således ændret, og §§ 2 og 3 samt spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 168:

Forslag til lov om ændring af lov om social pension m.fl. love. (Satsforhøjelser, fremrykning af samspilsløsningen, individualprincippet og nyt pristal).

Af socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen).

(Fremsat 14/1 88. Første behandling 26/1 88. Betænkning 25/2 88).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Erik B. Smith (S):

I denne lov om social pension sætter vi, håber vi, et foreløbigt punktum for et noget mærkeligt forløb vedrørende pensionisters varmhjælp.

Socialministeren ønskede før sommerferien at fastsætte ufravigelige regler for pensionisternes varmhjælp.

Vi var nogle i Folketinget, der har været indblandet i den slags overvejelser tidligere. Vi undrede os over, at 100 mio. kr. skulle være nok til at gennemføre det ønske. Det viste sig også i løbet af sommerferien, at 100 mio. kr. ikke slog til, og at man i øvrigt slet ikke kunne leve op til det, man ønskede. Derfor måtte ministeren tilbage til Folketinget i oktober 1987 og bede om en ny bemyndigelse, der, om man så må sige, fraveg den oprindelige bemyndigelse.

Nu havde udvalget imidlertid fået nogle banke anelser og var noget bekymret for, at pensionister, som ikke havde andet end pensionen at leve af, skulle blive stillet dårligere. Derfor var det et fuldstændig enigt udvalg, der sagde til ministeren, at denne bemyndigelse ikke måtte bruges til at forringe vilkårene for de pensionister, der ikke havde andet end pensionen at leve af. Det ønskede ministeren heller ikke med de nye regler, og vi har jo så vedtaget disse regler.

Problemet var imidlertid, at vi meget hurtigt fra bogstavelig talt alle landets kommuner, i alt fald alle dem, der havde nogle regler selv, fik at vide, at man nu nedsatte varmhjælpen ganske betydeligt, også for de pensionister, der ikke havde andet end pensionen at leve af. Derfor måtte vi sige til ministeren, at Folketingets Socialudvalg havde sagt, at vi ikke accepterer en sådan udvikling. Det er det, vi i dag i ændringsforslaget skal tage stilling til, altså det, som udvalget har forlangt: at ingen pensionister, der fik varmhjælp efter de tidligere regler, må stilles dårligere. Det gælder kun for 1988, og det har den forklaring, at man så kan undersøge, om Socialministeriet har ret i, at dette har været stærkt overdrevet.

Nu har vi i alt fald fået den garanti og sikkerhed, som udvalget har krævet af ministeren. Derfor er det klart, at Socialdemokratiet bakker ændringsforslaget op. Jeg vil gerne sige, at Socialdemokratiet gerne havde været foruden

[Erik B. Smith]

hele dette besynderlige forhandlingsforløb, som kun har haft den virkning, at landets pensionister har svævet i ulykkelig uvidenhed om, hvor mange penge de kunne få til dækning af deres udgifter til opvarmning af boligen i vinterhalvåret.

Men vi støtter ministerens ændringsforslag. Jeg skal lige sige, at vi ikke kan støtte SF's ændringsforslag om forhøjelse af invaliditetsbeløbet. Det har ikke været Socialdemokratiets mening at hæve ydelserne for højeste og mellemste førtidspension. Det, vi har sagt, er, at folk med almindelige pensioner, dvs. almindelig førtidspension og folkepension, er dem, vi ønsker at forbedre vilkårene for – ikke for højeste og mellemste førtidspension.

Birthe Hansen (SF):

Jeg vil overlade til hr. Agerschou at sige noget om socialministerens ændringsforslag om varmhjælp, og så vil jeg alene sige noget om SF's ændringsforslag.

Da man opnåede enighed mellem regeringen og Socialdemokratiet om at afsætte 2 mia. kr. på finansloven til forbedring af pensionisternes forhold i det hele taget, havde vi på samme tidspunkt forslag om 4 mia. kr. Det kunne vi desværre ikke få flertal for, men o.k., 2 mia. kr. er også en slags penge. Derfor kan det alligevel godt undre én, når man nu har besluttet at afsætte 2 mia. kr. til forbedring, hvorfor i alverden man så fra de samme partier forlanger en form for returkommission, idet man beskærer invaliditetsbeløbet, som ca. 144.000 førtidspensionister får. Man beskærer det fra 1. juli 1988 med knap 800 kr. om året, og det giver et merprovenu på 115 mio. kr., som man altså tager tilbage i kassen som en del af de 2 mia. kr., man ønsker at forbedre vilkårene med.

Det ønsker vi i SF ikke at være med til. Derfor har vi stillet et ændringsforslag, som ophæver det forslag, som foreligger. Dermed ønsker vi fortsat, at invaliditetsbeløbet udbetales ubeskåret, som det har været hensigten indtil dato. Invaliditetsbeløbet er en kompensation for et handicap og følgerne deraf og ikke andet. Jeg har godt set, at socialministeren i et svar vedrørende et helt andet lovforslag har nævnt noget om, at invaliditetsbeløbet var en kompensation for et handicap og også skulle dække de øgede udgifter, man havde, hvis man tilhørte de yngre årgange af pensionisterne. Jeg synes nok, det er

en lidt søgt begrundelse for en kompensation for et handicap.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Nu har jeg ikke haft lejlighed til at følge udvalgsarbejdet, men der er noget, jeg ikke forstår i det, fru Birthe Hansen argumenterer for her. Er det ikke rigtigt erindret, at i SF's eget mammutforslag var der ingen forbedringer til førtidspensionisterne? Det var kun folkepensionisterne, man snakkede om. Det er rigtigt forstået.

Er det ikke også rigtigt forstået, at det forslag, der behandles her, for 120.000, 130.000, 140.000 førtidspensionister faktisk indebærer nettoforbedringer, selv om man regner modregningen i invaliditetsbeløbet med? Der er altså 4.000, der taber mellem 37 og 41 kr. om måneden. Er det ikke rigtigt forstået? Hvad er det så for en kampagne, SF kører? Vi har altså fået noget igen, der i modsætning til SF's eget forslag betyder forbedringer for de 140.000.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Til hr. Lykketoft. Jeg har ikke på noget tidspunkt benægtet, at det indebar en forbedring. Jeg sagde oven i købet, at 2 mia. kr. jo også er en slags penge, og derfor forstod jeg reelt ikke, hvorfor nogle pensionister skulle aflevere 115 mio. kr.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det er et forkert regnestykke, fru Birthe Hansen. Der er ikke nogen, der afleverer 115 mio. kr. Der er nogle blandt førtidspensionisterne, der får bruttoforhøjelser i grundbeløb og pensionstillæg på 400 mio. kr., og så får de modregning i det på 115 mio. kr. Det betyder for de fleste, selv om man tager hensyn til skat og boligydelse og alt muligt andet, nettoforbedringer. Der er altså ikke nogen, der tager 115 mio. kr. fra nogen gruppe, hvilket også fremgår af, at for den pågældende gruppe snakker vi om 2 mio. kr.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

[Birthe Hansen]

Til hr. Lykketoft. Jeg synes egentlig ikke, regnestykket er så forfærdelig svært. Der er godt og vel 144.000 førtidspensionister, der oppebærer mellemste eller højeste førtidspension. De får et invaliditetsbeløb, som fra 1. juli 1988 beskæres med henholdsvis 37 og 41 kr. om måneden. Uanset det ved jeg da udmærket godt, at de får – hvad de da også er berettigede til at få – forhøjelserne, som alle andre får på pensions-tillægget og på grundbeløbet, men man tager henholdsvis 37 og 41 kr. om måneden. Det står i forslaget, og det er der da vist ingen der kan benægte er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg synes, det er både systemmæssigt rigtigt og berettiget, at man forhøjer grundbeløb og pensionstillæg også for førtidspensionister, når man gør det for andre. Men det var ikke med i SF's forslag.

Aase Olesen (RV):

Udvalgsarbejdet om lovforslaget om at ændre de sociale pensioner har nok blotlagt nogle konsekvenser, som måske ikke var helt klare for os alle sammen ved første behandling.

Jeg rejste ved første behandling et lille spørgsmål om de enlige pensionisters skatteforhold. Jeg vil bede ministeren bekræfte, at der ikke er problemer i denne sag, så der ikke bliver nogen opfejning – ud fra det hovedsynspunkt, som vi plejer at have herinde, at der hos de enlige pensionister, som kun har deres folkepension, faktisk ikke er nogen grund til at kræve skat.

Til diskussionen om, hvem der går ned, var det i hvert fald ved førstebehandlingen ikke helt klart for mig, hvem det egentlig var. Men det viser sig, at det altså er godt og vel 4.000 førtidspensionister, som direkte går ned. Jeg kan da give hr. Lykketoft ret i, at det ikke er store beløb. Men man må alligevel undre sig over, at det, når man opererer inden for en ramme på 2,4 mia. kr., er nødvendigt at indrette lovgivningen sådan, at nogle direkte går ned.

Når vi ser på den bekymring, man også i Socialdemokratiet har haft for de pensionister, som skulle gå ned i varmetillæg, og når vi nu er enige om, at ingen skal det, er det en lidt mærkelig situation, at man har fundet det nødvendigt at indrette lovgivningen sådan.

Vi har fået undersøgt i Socialudvalget, hvad det ville koste at hindre, at nogle gik direkte ned. Det er rigtigt, som det allerede er sagt, at det vil koste et sted mellem 2 og 4 mio. kr. Det undrer mig meget, at de, der har indgået forlig om dette, end ikke har sat sig sammen og undersøgt, om man ikke kunne have undgået den kritik, man nu får, en kritik, som man med nogen ret kan sige at man egentlig ikke fortjener, når man kommer med så mange flere milliarder kroner. Der er ingen tvivl om, at man vil fokusere på de 4.000, der går ned, samtidig med at man hælder 2,4 mia. kr. ud i øget forbrug. Jeg fatter ikke, at man ikke har taget en runde om det mellem regeringspartierne og Socialdemokratiet.

Vi skal undlade at blande os i det og i konsekvens af, at vi ikke stemmer til dette forslag overhovedet, også undlade at stemme til SF's ændringsforslag.

Tilbage er spørgsmålet om ministerens ændringsforslag, der endnu en gang går ud på ændringer af det famøse varmetillæg. Jeg er meget enig i det, hr. Erik B. Smith har sagt om denne sag. Da formanden for Kommunernes Landsforening offentligt har udtalt, at Folketinget åbenbart ikke har vidst, hvad man vedtog i december 1987, og desuden føjede til, at man aldrig kan vide, hvad Folketinget kan finde på, er det mig magtpåliggende at sige som formand for Folketingets Socialudvalg, at Folketingets Socialudvalg i december måned 1987 vidste nøjagtigt så meget om denne sag, som det var muligt at få at vide.

Sagen er, at der er tale om en lovgivning, der giver ministeren en bemyndigelse, og at det ikke var muligt for os at få fat i et udkast til bekendtgørelse, som vi vidste forelå, og som vi modtog protester mod fra Kommunernes Landsforening. Det var ikke muligt at fremskaffe det. Man mente, det ikke var rimeligt, at Folketingets Socialudvalg fik fingre i det. Det er de vilkår, vi arbejder under, og de afspejles i øvrigt af de bemærkninger, som er optrykt i betænkningen til ministerens ændringsforslag nr. 2 og 3. Her siges direkte, at de nu foreslåede ændringer vil blive nærmere udmøntet ved en ændring i Socialministeriets bekendtgørelse fra december 1987. Altså igen: Dette er en bemyndigelse, og det falder ikke ind under Folketingets kompetence at beskæftige sig med bekendtgørelser.

[Aase Olesen]

Jeg vil meget bede om, at man nu meget nøje i Socialministeriet holder sig disse bemærkninger efterrettelige, så vi ikke én gang til skal til at feje op. Der har nemlig ikke på noget tidspunkt – det vil jeg gerne understrege – blandt Folketingets partier været uenighed om, hvad meningen med dette var, nemlig at det ville være temmelig vanvittigt og uforståeligt for folk, at en hel masse mennesker skulle have mindre i varmetillæg, fordi Folketinget har vedtaget at hæve det totale beløb for varmhjælp fra 600 mio. kr. til 800 mio. kr. Det er den samme sag som før: det er uforståeligt for folk, at nogle skal gå ned, når man bevilger store offentlige ekstra tilskud til mennesker.

Agerschou (SF):

Som både fru Aase Olesen og hr. Erik B. Smith var inde på, undrer man sig i en del kommuner over, hvad det egentlig er, Folketinget har foretaget med de ændrede tilskudsregler for varmhjælp til pensionister. Og der er god grund til undren, men det er ikke Folketinget, men socialministeren, man skal undre sig over.

Tilsyneladende skete der det, at samtidig med at beløbsrammen for varmhjælp blev udvidet fra 600 mio. kr. til 800 mio. kr., er det lykkedes socialministeren og hendes embedsmænd at udforme de nye regler på en sådan måde, at mange pensionister ville komme til at opleve en nedgang i varmhjælpen i forhold til de gamle regler. Det har stort set entydigt været de meldinger, der er kommet fra kommunerne. Det er naturligvis mildt sagt meningsløst, og det vil et flertal i Folketinget da heller ikke finde sig i.

Historien bag de nye tilskudsregler er lang og kompliceret, men kort fortalt handler det om et forsøg på at gøre varmhjælpen retsbestemt. Det kan ingen have noget imod. Problemet er, at det er svært, hvis ikke man er villig til at betale, hvad det koster, for hvis man ikke er det, betyder det, at nogle pensionister vil få ringere vilkår.

Selv om flere advarede socialministeren om problemerne, forsøgte hun alligevel og mente i første omgang, at det kunne klares med ekstra 100 mio. kr., noget, enhver kunne se var dømt til at mislykkes. Der gik desværre flere måneder, før ministeren var i stand til at se det.

Der blev derefter fabrikeret et nyt lovforslag, som blev hastebehandlet i Folketinget, fordi de

nye regler skulle træde i kraft den 1. januar 1988. For at forhindre hidtidige varnehjælpsmodtagere i at gå ned i tilskud blev der stillet yderligere 100 mio. kr. til rådighed, samtidig med at der blev indført en regel om, at kommuner kunne yde et tilskud ud over de fastsatte minimumsregler. Hermed var hele forsøget på at indføre en retsbestemt varnehjælp faktisk opgivet.

Til gengæld lykkedes det socialministeren at udsende en bekendtgørelse om de nye varmetilskudsregler, som alligevel betød, at mange pensionister, dem med de ringeste vilkår, ville få ringere forhold, og det er korrekt, som fru Aase Olesen sagde det, at Folketingets Socialudvalg under sin behandling af sagen ikke kunne få det udkast til bekendtgørelse, som ministeren allerede havde udarbejdet.

Der har været flere diskussioner med socialministeren i Folketingets Socialudvalg om problemet, og hun har hævdet, at der slet ikke var noget problem; men at det handlede om, at kommunerne ikke var i stand til at regne, har et flertal af partierne ikke taget for gode varer.

Resultatet er nu blevet, at socialministeren tvinges til at foreslå en ændring af pensionsloven, der sikrer, at ingen pensionister får ringere vilkår i 1988 end i 1987. Derefter vil Socialministeriet – hvis det kan – gennemføre en undersøgelse vedrørende varmetilskuddet med henblik på forholdene i 1989.

Det er foreløbig slutningen på historien. Pensionisternes varmetilskud er foreløbig reddet, men i kommunerne må man med god grund ryste på hovedet over det, der foregår. Harmen i den forbindelse må vendes mod Socialministeriet, der ikke kender virkeligheden og oven i købet er ude af stand til at se den, når den bliver præsenteret.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Om spørgsmålet om varmhjælp skal jeg kun sige, at det forekommer mig, at hukommelsen rundt omkring er temmelig kort. Der er ikke én af de ordførere, der nu har været på talerstolen og brokket sig over forløbet her, som har sagt noget som helst om, at baggrunden for, at vi skulle have ændret dette, var spørgsmålet om en løsning af samspilsproblemerne. Man taler om, at nu er der kommet flere ind, der skal have, og derfor er der nogle, der kan komme til at gå ned.

[Socialministeren]

Det er ikke noget lovmæssigt bestemt, det er en kommunal afgørelse, og det var også det, der stod i betænkningen at det skulle være: Kommunerne skulle have mulighed for at sikre, at ingen gik ned i ydelse. Den mulighed har de haft i kraft af de gældende regler.

Jeg savner imidlertid en accept af, at dette dog er startet med en omtrent enstemmig vedtagelse i Folketinget af samspilsløsningen, en vedtagelse, der medførte, at vi afsatte 100 mio. kr. til indførelse af landsdækkende regler, som det rigtigt er blevet refereret. Dernæst viser det sig, at udkastet til dette lovforslag bygger på en undersøgelse foretaget i 50 kommuner – og det skal være et svar til hr. Agerschou om vores manglende indsigt i, hvad der foregår i kommunerne – og at denne undersøgelse viser, at der er en større spredning, end man havde regnet med, hvorfor man er nødt til at opgive den tanke, hvad Folketinget altså også var enig i.

Da vi så gør det, er der nogle kommuner, der ikke ønsker at benytte sig af det og er i tvivl om, hvorvidt de nu får tilstrækkelig kompensation, for den skal jo gives over bloktilskuddet, og det ved man godt ikke falder krone til krone. Det gør det aldrig, så det er ikke noget specielt for det sociale område.

Dernæst siger kommunerne: Jamen så tør vi ikke fastholde det høje niveau, vi har haft. For det er jo det, vi snakker om. Der er ingen af ordførerne, der har hæftet sig ved, at vi i kraft af disse regler har fået løftet den tredjedel af kommunerne, der lå lavest, hvad serviceniveauet for pensionister angår. Det er på den baggrund, jeg tillader mig at sige, at jeg synes, hukommelsen er lidt mangelfuld.

At jeg også kunne have været hele denne store forestilling foruden, er en anden sag; selvfølgelig havde det da været rarere, hvis vi i fællesskab havde kunnet ramme noget, alle var enige om, og som kommunerne syntes de ville rette sig efter fra første færd, men det har vi altså ikke kunnet. Vi har imidlertid fået løftet den tredjedel af landets kommuner, hvis pensionister havde det laveste niveau.

Dernæst er der en stor gruppe kommuner, for hvilke dette stort set ingen betydning får, og de kommuner, som har reguleret i nedadgående retning, er de kommuner, der havde det absolut fineste serviceniveau for deres pensionister. Vi taler om pensionister med en egenbetaling på 100–150 kr. om måneden i varmeudgif-

ter, hvor andre kommuner har stillet deres pensionister langt dårligere.

Vi har ikke fået den ene regel for hele landet, som mange gerne ville have, men det kan vi måske få over en lang årrække, for det må vel være formålet med dette, at vi nu får ført top og bund mod hinanden. Det skal vi dog ikke diskutere i dag. Men vi har i hvert fald fået indsnævret de store forskelle, der tidligere var i kommunernes serviceniveau på dette område.

Så stillede fru Aase Olesen et spørgsmål til mig, og jeg kan bekræfte, at det bliver således, at enlige pensionister heller ikke kommer til at betale skat nu. Det skyldes, at Skatteministeriet har ændret reglerne. Det står i forskudsbeholdtgodtgørelsen – jeg kan her henvise til nr. 539 af 14. august 1987 – og betyder, at uudnyttede fradrag fra begyndelsen af året kan rykkes til senere på året, når behovet opstår. Det er oplyst, at Kommunedata vil bruge disse regler, så det sikres, at den nævnte pensionistgruppe ikke kommer til at betale skat i år, hvad jeg er sikker på at vi alle synes er en god idé.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Jeg synes, at debatten om varmhjælpen var rimelig behersket, og jeg må sige, at jeg føler mig i den grad stødt over socialministerens svar på den helt berettigede kritik, der har været af forløbet.

Sandheden er jo, at kommunerne blev stillet i en fuldstændig umulig situation. De kunne ikke leve op til den forpligtelse, man havde givet dem: at ingen må stilles ringere efter de nye regler end efter de gamle regler – af den simple grund, at de ingen økonomisk mulighed havde for det. De stolede ikke på, at regeringen ville sikre dem dækning for en overskridelse af rådighedsbeløbet med 10, 13, 15 mio. kr., som nogle af kommunerne, f.eks. Randers, skrev til os var størrelsesordenen. Nogle kommuner skrev til os: Ikke alene skal vi overskride rådighedsbeløbet med et 2-cifret millionbeløb, men vi får oven i det en strafafgift.

Det er vel heller ingen hemmelighed, at regeringen absolut ikke var sindet at diskutere, om disse kommuner skulle slippe for at betale strafafgift som følge af reglerne fastsat af socialministeren, og så synes jeg ikke, det er rimeligt at fremstille det, som om det er kværlanteri fra Folketingets oppositionspartier.

[Erik B. Smith]

Jeg vil da i øvrigt også gerne sige, at det faktisk var hele Folketingets Socialudvalg, der sagde fra, og selv om vi har været enige om at løse samspilsproblemerne, er der ingen, der har sagt, at en stor formue skulle betyde udløsning af varmhjælp på bekostning af dem, der intet havde ved siden af folkepensionen.

Til slut vil jeg sige, at jeg er skuffet over socialministerens svar på disse bemærkninger; hun havde sådan set slet ikke behøvet at kommentere dem. Jeg er også lidt nervøs, for sagen er jo den, at vi kun har en aftale for 1988, men socialministeren kan være helt sikker på, at det, Socialdemokratiet og for øvrigt – er jeg sikker på – hele Socialudvalget mente efter sommerferien 1987, mener de også i 1988 og 1989. Jeg tror derfor ikke, man skal komme med løsningsforslag, der stiller pensionister, der kun har folkepensionen, ringere i 1989.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Man kan jo tydeligt høre af socialministerens indlæg, at det ikke er sidste gang, vi i Folketingets Socialudvalg har beskæftiget os på en fuldstændig vanvittig måde med varmetilskuddet. Jeg får bange anelser, når jeg hører socialministeren, for det lader til, at de regler, der skal vedtages for 1989, kommer til at undergå præcis den samme dårlige behandling, som vi nu har oplevet gennem det sidste halve år med de ting, vi står med i dag.

Hvad er det, der er sket? Der er bl.a. sket det, at Folketingets Socialudvalg i december måned underhånden fik et bekendtgørelsesudkast, som vi ikke kunne få fra Socialministeriet. Af dette bekendtgørelsesudkast fremgik det, at man udvidede personkredsen ganske kraftigt; derfor fastholdt hele Socialudvalget, at ingen pensionist måtte gå ned i varmhjælp som en konsekvens af de nye regler. Ganske kort efter 1. januar 1988 viste meldingerne fra kommunerne, at man rent faktisk indførte regler, som betød, at pensionisterne med de dårligste indtægter ville gå ned i varmhjælp. Det er urimeligt, og det er det, vi forsøger at ændre. Og så nytter det ikke, at socialministeren på samme måde som andre ministre forsøger at skyde skylden over på kommunerne, for hr. Erik B. Smith har jo ret i, at hvis kommunerne gav deres varmhjælp et løft, ville det ikke bare betyde noget for deres direkte økonomi, men de vil-

le også blive straffet via en deponeringsafgift bagefter.

Jeg synes, at denne sag har været et klassisk eksempel på dårligt arbejde både hos socialministeren og i Socialministeriet, og jeg håber, at de regler, man nu skal udarbejde i løbet af den kommende tid, vil være resultatet af et betydeligt mere kvalificeret arbejde end det, vi har set gennem de sidste måneder.

Aase Olesen (RV):

Jeg må sige, at jeg også er lidt bekymret over tonen i ministerens indlæg her, men jeg vil da gerne sige – hvis ministeren savner anerkendelse – at selvfølgelig har Folketinget da anerkendt, at regeringen har ønsket at lave bedre varmhjælpsregler for pensionister. Det gjorde vi faktisk allerede i foråret, da vi stemte for den pågældende hjemmel og ministeren sagde, at det skulle man bruge 100 mio. kr. ekstra til. Det skortede ikke på advarsler, i hvert fald ikke fra radikal side; ikke alene her fra talerstolen, men også i anden sammenhæng har vi sagt til ministeren: Pas nu på! Vi tror ikke, det kan gøres for de penge; det er en meget vanskelig sag. Men der er ikke nogen som helst, der er i tvivl om, at det er det, dette forslag handler om.

Når ministeren siger, at ingen nævner, at det var løsningen af samspilsproblemerne, det handlede om, og at hun savner en accept af, at det var hensigten, skal jeg da sige, at det er vi da alle sammen klar over. Men hvad er kernen i ønsket om at løse samspilsproblemerne? Det er, at ingen mennesker skal gå ned i disponibel indkomst på grund af, at man tjener noget mere. Så skulle man jo egentlig tro, at man paralleliserede her og sagde: Ingen bør gå ned i disponibel indkomst på grund af, at vi bevilger nogle flere penge herinde. Det var en ret logisk parallel, og derfor synes jeg ikke, at ministeren skal efterlyse det.

Jeg vil også med stor interesse følge, hvad regeringen nu kommer med forslag om for de kommende år. Vi er enige i, at vi bør nærme reglerne til hinanden i de forskellige kommuner, men det er lige så oplagt, at det er uacceptabelt med meget store nedgange samtidig med, at man går ud og fortæller folk: Nu giver vi jer flere penge; I skal bare lige gå ned i tilskud.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Afstemning***Ændringsforslag nr. 1**

forkastedes, idet 24 stemte for, 90 imod; 10 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2, § 1, således ændret, §§ 2-5, ændringsforslag nr. 3 og § 6, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 169:

Forslag til lov om ændring af lov om delpension. (Ændret beregning som følge af arbejdstidsnedsættelsen).

Af socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen).

(Fremsat 14/1 88. Første behandling 26/1 88. Betænkning 25/2 88).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 145:

Forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri og om ændring af lov om boliger for ældre og personer med handicap. (Byggeskadefondens anvendelsesområde. Regulering af tilskud til visse ældreboliger m.v.).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).

(Fremsat 13/1 88. Første behandling 20/1 88. Betænkning 23/2 88).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1

vedtoges med 116 stemmer mod 9.

Ændringsforslag nr. 2 om, at § 1 udgår, var dermed forkastet.

§§ 2 og 3

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 angående titlen betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.